

50-годишните русенски кукли

Никола Вангов

На 28 май 2010 г. Държавният куклен театър в Русе отбеляза своя половинвековен юбилей. В годината, когато е разколебана, поставена под въпрос самата възможност да продължи съществуването на провинциалните ни театри, подобни юбилеи ни говорят, колко лесно можем да зачеркнем един културен институт, и колко трудно и дълго се изразжда и утвърждава той.

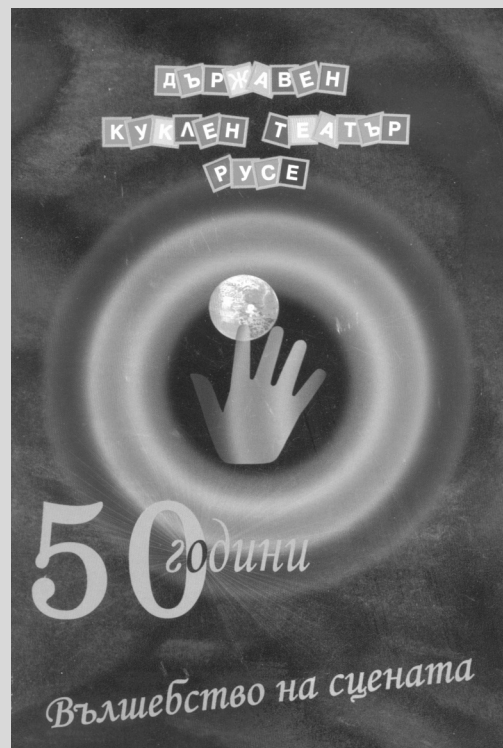
Русенският куклен театър помни славни години, спектакли с национални и международни успехи, авторитетни кукленици, простижа на един от водещите ни куклени състави.

За всичко това ни разказва краткият, но богато илюстриран юбилеен албум „Държавен куклен театър – Русе. 50 години възшебство на сцената“ (художествено оформление на Лиляна Василева), излязъл за 50-годишнината на театъра. Той е дело на Крум Гергицов, който отново и отново посвещава усилията си на съхраняване на театралните мигове на Русе.

Театърът в Русе – и драматичният, и кукленият – има в лицето на театроведа Крум Гергицов своя съвременен летописец. Малко е да му благодарим за това...

В албума са публикувани и спомени и текстове на първия директор-основател на театъра Никола Кръстев, на настоящата директорка Теменуза Хараланова, приветствие на кмета на Русе инж. Божидар Йотов, спомени на актьорите Емилия Топалова, Мария Матеева, Тодор Сараджалиев, Гургана Краева, Румяна Джамбазова, на режисьорката Росица Миновска-Деведжиева. Освен това са приложени списък на творците и ръководителите, които са минали през Русенския куклен театър от 1960 г. до днес и списък на състава на театъра през юбилейния сезон.

Всеки театър у нас трябва да има подобна, обработена база данни за своята история. Не можем да мислим за утрешния ден, ако не се обърнем с поклон към предходниците ни, не се поучим от драматичния им опит, ако не се съраг-

ваме на успехите им, ако не разберем, че сенките от миналото в театъра са понякога единствените ни опори пред връхлитащите ни самота и празнота зад кулисите...

Историята на един кон

Хенрик Юрковски

Това е един от редицата случаи, когато кон става главен protagonist на театрално представление, нещо повече – на куклено театрално представление. В миналото сме гледали „Къде отиваш, конче“ на Рада Московска. Историята на Лев Толстой за живота на един кон, заслужил небесна награда, беше успешно представена на сцена от Кукления театър от Брест. А в своя спектакъл за сталинградската битка („Волга, Волга...“) Резо Габриадзе направи от един кон герой и изразител на основната идея. Хиляди коне са загинали в тази конкретна битка; хиляди са били избити и в Първата световна война.

Майкъл Морпурго пише „Бойният кон“, една книга за деца и юноши, която привлича вниманието на

Нешънъл Тиътър в Лондон, където е поставена в 2007 г. под режисурата на Том Морис и Мариан Елщън с участието на трупата Хандспринг Пъпим. Днес същата постановка се играе с огромен успех в Ню Лъндън Тиътър в Ковънт Гардън.

Съдбата на всяко едно животно зависи до голяма степен от волята на човека. Конят – едно от най-благородните животни – е бил другар на човека от много столетия и заслужава добра съдба. Човекът, обаче, си остава неблагодарник и често му е поднасял жестоки изпитания и еднакво жесток край. Затова не е трудно да покажем съчувствие към коня и да порицаем човека. Очевидно е колко несвършени и неблагодарни сме, но има и изключения, когато отделни лич-